

at faa Sagen forfulgt? Hvorfor indrette Forholdet saaledes, at den Private, hvis Ret er bleven krænket, i mange Tilfælde saa at sige bliver nødsaget til at lade være at forfølge sin Ret, fordi Forfølgningen er forbunden med saa store Ulemper og Bekostninger for ham? Hvorfor ikke ordne Sagen saaledes, at det Offentlige skal tage sig af den og forfølge den paa den Kræftedes Vegne, og værnes der ikke derved bedst om Rettighederne her i Landet og navnlig om Rettighederne i det Forhold, hvorom der her er Tale? Naar man tager Sagen paa den Maade, tvivler jeg imidlertid ogsaa om, at man i saa Henseende vil ramme det Rette ved det Forslag, der er stillet fra Udvalgets Side, og som forøvrigt jo allerede er vedtaget ved 2den Behandling. Det maa nemlig vel erindres, at den private Forfølgning, saaledes som den nu haves ifølge Lovgivning, staar i Forbindelse med adskillige andre Bestemmelser i Lovgivningen, der nu foreslaas at skulle falde bort. Den Private har nemlig ifølge den mugjældende Sagtlovgivning Krav paa at faa de Bøder, som den Paagjældende bliver idømt for, Overtrædelse af Sagtlovgivningen; det er en singulær Bestemmelse, hvortil man ikke let finder noget Tilsvarende i vor Lovgivning, men det er aabenbart, at Hensigten med denne Bestemmelse i Forordningen af 20de Mai 1840 netop har været at gjøre den Private Forfølgningen af og Paatalen af Krænkelser af hans Ret lettere. I Forbindelse med denne private Forfølgning af Sagen staar da ogsaa Bestemmelsen i Forordningen af 20de Mai 1840 § 34, som giver Sagteieren Ret til ved sine Betjente at anholde dem, som træffes paa hans Sagtterritorium i ulovlig Sagt. Naar man opgiver, at den Private selv skal forfølge den Slags Sager, saa er det ganske vist, at det bliver høist besynderligt og aldeles usforsvarligt at lade § 34 i Forordningen af 20de Mai 1840 fremdeles blive staaende, og forsaavidt maa jeg være enig med det ærede Medlem fra Langeland (Sager) i, at saaledes som Forslaget her foreligger fra 2den Behandling, burde vistnok § 34 i Forordningen af 20de Mai 1840 i ethvert Tilfælde udgaa. Noget anderledes stiller Sagen sig

derimod, hvis man fremdeles vil lade det være den Privates egen Sag at forfølge og paatalen Krænkelser af hans Sagtret. I Forbindelse med denne private Forfølgning staa endelig de i Frdn. af 1840 § 35 givne særlige Regler om Beviset i den Slags Sager. Den høitærede Indenrigsminister har stillet et Forslag under Nr. 21, der gaar ud paa, at Bestemmelsen angaaende Beviset i § 35 af Frdn. af 20de Mai 1840 skulde bibeholdes. Jeg skal tillade mig i den Anledning at bemærke, at det forekommer mig særdeles tvivlsomt, om der overhovedet bør anvendes Benægtelsesbed i de Sager, der forfølges af det Offentlige, i hvilke Sager ganske andre Bevisregler, ja, jeg kan sige et ganske andet Princip i saa Henseende kommer til Anvendelse end i private Sager. Men hvad der er aldeles aabenbart, det er, at naar man forandrer Forfølgningsmaaden for Sagtsager, saa ville de Bestemmelser, som indeholdes i Sagtforordningens § 35, paa ingen Maade kunne blive bestaaende; thi Bestemmelserne i § 35 i denne Henseende ere af en ganske særegen Natur. Hvad man end maatte antage om Anvendelse eller Ikke-Anvendelse af Benægtelsesbeden i offentlige Politisager, saa er det i alt Fald ganske klart, at de særegne Regler, der ere givne i Forordningens § 35, ikke ville kunne anvendes mere — hvis man da ikke vil tage et udtrykkeligt Forbehold i den Retning —, naar man lader disse Sager gaa over til at blive Gjenstand for offentlig istedetfor privat Forfølgning. Men som sagt, jeg tror, at det er et stort Spørgsmaal, om ikke den Private — naar man lod det forblive ved Forordningen af 1840 i Henseende til Paatalen, men da tillige i Henseende til Bestemmelsen om, hvem Bøderne skulle tilfalde, og i Henseende til Bestemmelsen om Retten til at anholde den, der krænker hans Sagtret, samt endelig i Henseende til Beviset i § 35. — vilde være fuldt saa vel stillet som efter den Ordning, Udvalget har foreslaaet. Thi saavist jeg, som jeg bemærkede før, tror, at der, naar Loven udkommer, i Begyndelsen vil komme en stor Mængde Sagtvertrædelsessager, som under andre Omstændigheder ikke vilde have set Lyset, saa sikker